

de 143,000 Tdr. ombyttede. Der blev godt 76,000 Tdr. tilbage, og de maatte senere sælges med et Tab, som i alt androg 181,194 Kr. 56 Øre eller 2 Kr. 36 Øre pr. Tønde. Hvis man var gaaet til, hvad jeg dog maa mene var Forudsætningen her, da vi drøftede dette Spørgsmaal, at tilbyde Landmændene at faa ombyttet en Tønde Rug med en Tønde Majs, havde man let faaet ombyttet al den indkøbte Majs. Paa det Tidspunkt var der nemlig Landmænd nok, der vilde have Majs. Senere faldt saa Majsprisen, og Staten led det nævnte Tab. Det kunde man i alt Fald have været sparet for.

Tabet paa den fremmede Rug er ikke opgjort her, men man kan se, at der vil blive et saadant Tab, og det undrer mig i og for sig ikke. Jeg finder heller ikke, der er nogen Anledning til at rette nogen Bebrejdelse i saa Henseende. Der maa nødvendigvis blive et Tab. Naar man forhindrer den private Tilførsel af Rug, og alle Tilførsler skal ligge paa Statens Haand, maa Indenrigsministeren have Pligt til at sørge for, at vi faar den nødvendige Rug og Hvede til Landet, saa maa han købe, og det vil i mange Tilfælde berede Tab. Jeg forudser derfor ogsaa, at det Tab, der nu er opgjort, og som andrager 608,000 Kr., i det kommende Aar vil blive meget betydeligt forøget. Jo længere Tid der gaar, des større vil Udgiften til dette Formaal blive. Forholdet er vistnok desværre det, at Rug- og Hvedearealerne her i Landet allerede er blevet noget indskrænket sidste Efteraar, og dette Forhold vil vistnok desværre fortsættes i det kommende Efteraar, for saa vidt vi ikke faar en anden Ordning paa hele dette Forhold. Jeg ser paa denne Udvikling med megen Bekymring, fordi jeg frygter, at det, hvis Krigen trækker ud, kan føre til, at vi ikke paa langt nær kommer til at avle den Rug og Hvede, som vi skal bruge her i Landet. Det kunde vi ellers meget let gøre. Vor Kornpolitik kunde meget let lægges saaledes, at vi kunde avle den Rug og Hvede, vi skulde bruge, og det er dog, naar alt kommer til alt, det sikreste. Det bliver ingenlunde billigt, efter som Tiden gaar, at købe fremmed Rug og Hvede. Vi staar i Øjeblikket og skal til at købe mere Rug, og den vil ganske sikkert komme til at staa Staten i 28—30 Kr. Og hvis vi venter længere med at købe, vil Prisen maaske gaa endnu højere op. Jeg tror derfor, det vil være nyttigt allerede nu at tænke paa at forberede det kommende

Høstaar og søge at faa truffet en Ordning, saaledes at Rug- og Hvedearealerne i alt Fald ikke bliver indskrænket. Vi har jo set, hvorledes det er gaaet paa et andet Omraade, nemlig Sukkerroedyrknin-gen. Her var Forholdet endda det, at den Pris, der var fastsat for Sukkeret, var fastsat ved en frivillig Overenskomst. Desuagtet kom det dertil, at man fandt det urentabelt at dyrke Sukkerroer i samme Omfang som tidligere, og saafremt der ikke var blevet truffet den Ordning, dels at Sukkerpriserne blev sat op, dels at der blev givet Vestsjællands Sukkerfabrik en Støtte i Form af et rentefrit Laan, havde der været Fare for, at der ikke i det kommende Aar var blevet avlet tilstrækkeligt af Sukkerroer til Landets Forsyning med Sukker. Nu er denne Fare forhaabentlig afbødet ved det, der paa dette Omraade er sket. Men jeg er noget bange for, at en Udvikling som den, der her har vist sig, skal vise sig ogsaa med Hensyn til Avlen af Rug og Hvede, for saa vidt den Politik, vi nu er inde paa, skal fortsættes. En bekendt nordsjællandsk Landmand kom forleden til mig og sagde, at paa hans Egn gik man i udstrakt Grad over til at dyrke Vinterbyg i Stedet for Rug og Hvede, fordi, sagde han, det kan man bruge til Opfodring, det er der ingen Maksimalpris paa, og kommer der en Maksimalpris paa det, kan man selv bruge det til Opfodring. Det er i og for sig beklageligt, at det skal komme dertil, og jeg har villet benytte Lejligheden til allerede nu at sige til den højtærede Indenrigsminister, at det efter min Mening vilde være nyttigt, om man inden alt for længe foretog sine Overvejelser og traf sine Beslutninger, saaledes at der til Efteraaret kunde blive tilsaaet et lignende Kvantum Rug og Hvedearealer som hidtil. Men hvis det skal naas, tror jeg, vi maa ind paa en anden Ordning, en Ordning i Retning af det, som vi for øvrigt var inde paa i Fjor, og som det var — saadan forstod alle det i alt Fald — dette Tings Mening, man skulde gennemføre, nemlig at der blev givet Landmændene Majs for Rug. Hvis det var sket i tilstrækkelig Udstrækning, vilde den Misfornøjelse, der var, have lagt sig. Hvis man for det kommende Høstaar træffer en saadan eller lignende Ordning, vil jeg ogsaa tro, at man vil opnaa, at der herhjemme dyrkes tilstrækkeligt af Vintersæd. Og det er dog, naar alt kommer til alt, det sikreste, at vi selv avler, hvad vi har Brug for. Det har vist sig, at den danske Rug,